

Har bylgjan leikar

1. Har bylgjan leikar fram við Íslands strendur,

á Suðurlandinum vit lógu trygt;

í tryggjar vikur nógv var fyri hendur

at draga - strævna lív tó væl var tykt.

2. Tætt undir landinum við Oyrabakka

vit mangan morgun mundu hála av,

við vaðbeinið var frøi, jú, vit takka

fyrir veiði, Íslandshavið gav.

3. Væl tíðum vóru dagar nakað strævnir,

tá ikki fiskurin at draga treyt,

tá øksl var eyms og armar mest sum lamnir,

og skipið borðafult av fiski fleyt.

4. Og ei var tíðin long, bert trýggjar vikur,

og so var saltið uppi, skipið fult;

hevði landnyrðingur verið kvikur,

vit vilja heim, tað kann ei haldast dult.

5. Ein morgun snimma lotar hann av landi,

høgættargarðar kastast av og á,

hann frískar upp í hvørjum, nú ei vandi

er til at vinda hvørt eitt segl í rá.

6. Men enn er hasin gamli ikki uppi,

tí mega vit í tolni bíða enn,

um hann kom beint nú, ivaleyst vit sluppu

at seta segl og rýma alt í senn.

7. Og tá hin gamli sást at koma undan

í kappanum, hann lítur út á sjógv,

sær vendi knappliga í kringi rundan

og segði: Vent og legg á bakborðs bógv.

8. Og síðani vit seta á hvønn skeka

og halda undan, hygg, hann lotar høgt,

og alt vit eiga - tað man ikki breka -

hon tolir tað, tí væl er skútan røkt.

9. Í somu stund, so skjótt, ið orð var gitið,

at vit nú skuldu halda yvir hav,

var repið úrløyst, sum nú hevði sitið

í, síðan fyrst vit høvdu hálað av.

10. Hin størsti klyvarin við gleim varð settur,

í stakið breiðfokkan varð hakað í,

vit hála for mesan og stórsegli, eftir

sjónum fýkur skútan fræls og frí.

11. Og fast um róðurtalju fingrar kreppa,

tí ansast eftir, kós skal haldast væl,

ov leingi hann at standa ei má sleppa,

á hvørjum tíma avløyst verða skal.

12. Og yvir havið ljóðligt ferðin líður,

í skarpinum so friðarligt tað er,

til loringina blæsur byrðin blíður,
hann koyrir á, hon skundar síni ferð.

13. So skifta vaktir, og so skifta nætur,
í lýsing sjómanseygu nýtast væl;
so langt er komið nú, tí gevið gætur
og ansið eftir, land skjótt síggjast skal.

14. Ja, nú sæst land, teir kavataktu tindar
seg hevja upp úr Atlantshavi hátt,
og beiskir, eysturhálnir norðanvindar
við hvítum brimi randa bergið blátt.

15. Langt út í eystri sólin nú sæst stava,
hon geislar sínar sendir inn á land
á Mýling, ið nú krýndur er við kava,
tann búnin prýðir hann frá egg til strand.

16. Og Mýlingur í morgunsól sæst standa,
so høvuðhvítur stinnur stendur hann;
hitt svartu bergið eggina man randa,
við bergsins fót sær Stakkur hvílu fann.

17. Vit kenna hetta landið allir samlir,
tí hetta berg er eittans millum øll,
so eyðkent er tað, ungir menn og gamlir
teir telja fremst tað millum Føroya fjøll.

18. Og millum lond er Føroyar okkum kærast,

og Atlandshavið vinur okkar' er,
har ungir menn til sjógarpar upplærast,
hvør gleði føðilandi sínum ger.

19. So fuglalættur hugurin man sveima,
tá ið vit standa inn í Djúpini,
tá kvøldið kemur, tá vit eru heima
- ja, best er heima til at hvíla seg.

M. S. Viðstein